

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **F. M.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7**, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2011, čj. OAM-425/VL-07-008-R2-2008, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2011 správní orgán rozhodl opětovně ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky jeho žádosti nevyhověl a mezinárodní ochranu žadateli neudělil.

Svým rozhodnutím ze dne 15. 8. 2008 dříve rozhodl stejně, žalobu proti tomuto rozhodnutí řešil Krajský soud v Hradci Králové, který ji zamítl svým rozhodnutím ze dne 22. 5. 2009 pod sp. zn. 29Az 37/2008. O podané kasační stížnosti pak rozhodoval Nejvyšší správní soud v Brně, který dne 24. 3. 2010

rozsudkem čj. 2 Azs 66/2009 zrušil rozhodnutí krajského soudu a uložil, aby nadále byla Hodnotící zpráva Evropské komise z hlediska kritérií pro přístup Turecka do EU ze dne 6. 11. 2007 považována zejména za diplomatický dokument s podpůrným významem. Další podklad z r. 2005 pak NSS považoval za zastaralý, neboť žalobce opustil vlast na počátku r. 2008. NSS a následně i krajský soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 8. 2010 uložil správnímu orgánu, aby provedl rozsáhlejší doplnění dokazování, zejména ve smyslu opatření dostatečného množství aktuálních podkladů o situaci v zemi původu žalobce, a to s přihlédnutím na fakt, že v oblasti turecko-iráckého pomezí probíhaly vojenské akce turecké armády, které mohly přinést negativní změny do postavení Kurdů v Turecku.

Ve stávající žalobě považuje žalobce napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné, a to zejména z toho pohledu, že se správní orgán nevypořádal řádně se všemi skutečnostmi, významnými pro rozhodnutí ve věci, čímž porušil ust. § 2 a § 3 správního řádu. Těmito okolnostmi jsou skutečnosti, které žalobce uvedl ve své žádosti, dále které vypověděl při ústních pohovorech, zejména pak s tím, že on a celá jeho rodina byla v zemi původu dlouhodobě vystavena pronásledování ze strany ozbrojených složek státu, a to z důvodu jeho členství v politické straně DTP, která hájila kurdské zájmy. Žalobce uváděl, že byl v zemi původu z uvedeného důvodu opakovaně zadržován a vyslýchán, vždy po dobu 5 – 15 dnů. Příslušníci ozbrojených složek opakovaně žalobce navštěvovali doma, kladli mu otázky týkající se jeho členství v DTP, a to přesto, že v té době byla strana zcela legální. Žalobce je přesvědčen, že v tomto jsou naplněny podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, přesto se s těmito skutečnostmi žalovaný vypořádal tak, že uvedené aktivity ozbrojených sil v tomto směru připisoval skutečnosti, že žalobcův bratr byl bojovníkem zakázané politické strany PKK a možným kontaktům žalobce na tuto stranu, s tím, že podobné aktivity pak žalovaný považuje za legitimní. Dle názoru žalovaného žalobce k potížím pro své členství ve straně DTP nic konkrétního neuvedl, avšak již v jeho žádosti je uvedeno, že byl hledán policií z důvodu svého členství v DTP a v červenci 2007 pro toto 15 dní vězněn. Návrat do země původu odmítá z obavy, že by byl uvězněn, opět pro toto členství. Ve vlastnoručně psaných důvodech žádosti uvedl, že je aktivním členem kurdské strany DTP, proto byl pronásledován a obviněn. Při pohovorech v r. 2008 doplnil, že jej v místě bydliště navštěvovali vojáci a policisté, chtěli vědět, jakou činnost pro stranu DTP vykonává a kdo jsou její členové. Ve stejném smyslu se žalobce vyjádřil i v březnu 2011. Z uvedeného plyne, že žalobce vypovídal o důvodu svého pronásledování – členství v DTP – a žalovaný nevysvětlil, proč za jediný důvod aktivit ozbrojených složek státu původu považuje členství jeho bratra v PKK a možné kontakty žalobce na tuto stranu. Nelze však souhlasit ani s tím, že takový zájem státu byl legitimní, neboť nelze za legitimní považovat pronásledování jedince z důvodů aktivit třetí osoby, byť by se jednalo o nejbližšího příbuzného. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. a), příp. 12 písm. b) či § 14a) zákona o azylu, rozhodnutí není přesvědčivě zdůvodněné a je navrhováno zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 21. 11. 2011 žalovaný správní orgán reagoval na žalobní námitky tak, že jejich oprávněnost popřel, odkázal na obsah správního spisu, zejména pak vlastní žádost žalobce, jeho výpovědi a samotné rozhodnutí ve věci. Správní orgán je přesvědčen, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si i potřebné podklady pro vydání svého rozhodnutí. Tyto považuje za dostatečné. Uvedl, že žalobce nesdělil v průběhu řízení skutečnosti, na základě nichž by mu mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany, ve svém rozhodnutí správní orgán podrobně odůvodnil závěry, proč žalobce podmínky jednotlivých ustanovení nesplňuje. Žalobce sám sdělil, že jeho bratr byl do své smrti členem PKK, bojoval se zbraní v ruce proti tureckým bezpečnostním silám stejně jako členové širší rodiny, on sám PKK občas pomáhal. Nad zájmem tureckých bezpečnostních složek o jeho osobu se proto nelze podívat a jejich konkrétní opatření proti žalobci není v žádném případě možné prohlásit za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. PKK považuje nejen Turecko, ale i Evropská unie a USA za teroristickou organizaci, která se rovněž dopouštěla vražd na civilistech a má na svědomí cca 40.000 obětí. Žalobcem popisované potíže nesouvisely s jeho členstvím v DTP, v inkriminované době byla tato strana legální, vyslýchán byl v souvislosti s činností bratra a jeho možnými kontakty na PKK. V prosinci 2009 byla strana DTP zakázána kvůli údajnému napojení na zakázanou PKK, většina vůdců a členů vstoupila do prokurdské formace BDP. Pokud žalobce odcestoval za prací do jiné části Turecka, potíže ze strany tureckých bezpečnostních sil neměl, zem původu opustil legálně do SRN, opět se vrátil zpět a následně bez problémů opustil zem původu natrvalo. Z uvedených informací je patrné, že o osobu žalobce již nemají turecké orgány zájem. Žalobce se nepokusil využít všech prostředků ochrany svých práv a konečně - neměl potíže přestěhovat se na jiné místo – z Diyarbakiru do Adany a Mesinu s možností žít poklidný život. Naposledy měl žalobce potíže s bezpečnostními silami v r. 2005, avšak Turecko opustil až v lednu 2008, opakovaně zadržován byl v období r. 1993 – 2000, což je již značný časový odstup. V případě návratu do země původu žalobce nemusí mít obavy z důvodu členství v DTP, tato strana již neexistuje a v době působení žalobce v této straně byla stranou legální. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech v průběhu správního řízení, podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje a žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 23. 4. 2012 žalobce přítomen osobně nebyl, dostavil se k soudu, ač řádně obeslán, po projevení závěrečných návrhů. Jeho právní zástupce odkázal na písemnou žalobu, zdůraznil, že žalovaný připisoval problémy žalobce zejména členství jeho bratra v PKK a kontaktům žalobce s příslušníky této strany a ku skutečností, uváděným žalobcem ohledně svého členství v DTP se prakticky nevyjádřil, prakticky se tedy nezabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sděloval. Z uvedeného důvodů tedy žalobce setrvává na původním návrhu zrušení napadeného rozhodnutí. Náhradu nákladů řízení žalobce neúčtoval, náhrada nákladů právního zastoupení žalobce je pak soudem řešena samostatným usnesením. Pověřená pracovnice žalovaného plně odkázala na provedené pohovory, z nichž vyplynulo, že žalobce byl řadovým členem DTP, o napojení této strany na

PKK nebylo a není pochyb, žalobce sám uvedl, že i s PKK spolupracoval a byl si jistě vědom toho, že se dopouští trestné činnosti – toto i potvrdil dne 11. 6. 2008. V průběhu pohovorů pak stupňoval svůj příběh, z tohoto důvodu má žalovaný pochybnosti o věrohodnosti jeho tvrzení a v této souvislosti odkazuje na judikaturu Vrchního soudu, dále pak Nejvyššího správního soudu, např. v rozhodnutí sp. zn. 2 Azs 65/2009 z 6. 1. 2010. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce spolupracoval s teroristickou organizací a tato otázka již byla řešena jak Nejvyšším správním soudem (3 Azs 207/2005 ze 7. 6. 2006, 2 Azs 39/2005 ze dne 5. 1. 2006), tak i Krajským soudem v Praze (47 Az 33/2007 z 24. 1. 2008) s tím, že takovému žadateli nelze přiznat postavení pronásledovaného včetně případných následků, ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Žalovaný na tomto základě považuje zájem státu na žalobcově jednání za legitimní a další jím uváděné skutečnosti tak musí považovat za spekulativní. Konečně, i s odkazem na nález ÚS z 16. 12. 2010, je zjevné, že institut azylu není nárokovým a zdejší pobyt lze řešit pomocí zákona o pobytu cizinců. I správní orgán tak setrval na svém původním návrhu zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl dne 22. 5. 2009 zamítnutím žaloby žalobce pod sp. zn. 29Az 37/2008, v tomto řízení zjistil, že ve správním spisu se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 6. 2008, kdy žalobce uvedl, že je státním občanem Turecka, kurdské národnosti, ženatý, společně s ním pak o mezinárodní ochranu v České republice žádá manželka a děti. Uvedl, že v Turecku pobývá jeho 6 sourozenců, rodiče již zemřeli, jeho bydliště bylo v Diyarbakiru. Byl členem strany DTP 10 let, je islámského vyznání. Má nedokončené středoškolské vzdělání, prodával v obchodě. Jako důvod opuštění vlasti označil své členství v DTP, pro toto byl hledán, pomáhal této straně dodáváním potravin a oblečení, v červenci 2007 byl dva týdny vězněn, neboť strana je blízká PKK a tato je považována za kurdskou povstaleckou stranu. V noci byl odveden policií, vyslýchán, nebyly však důkazy, takže byl posléze propuštěn. Docházelo k bombovým útokům, bylo zabito několik jeho kamarádů, rodina nemohla v klidu žít v Turecku. 13. 1. 2008 přicestoval žalobce legálně do ČR, poté odjel autem do Německa, odkud byl vrácen v květnu 2008. Nemá se kam vrátit, nemá žádný majetek, byl by po návratu uvězněn, chce žít s rodinou v ČR. V průběhu pohovoru dne 11. 6. 2008 pak žalobce vypověděl, že pracoval v zemědělství a v továrně na balený čaj, pak se živil nákupem a prodejem různého zboží, vystupoval jako zprostředkovatel. Od r. 2003 pracoval ve stavební továrně. Byl v Turecku hledán pro své členství ve straně, věnoval se její pomoci. Pomáhal ve volbách, při nákupu zboží pro stranu, konání mítinků. Mladší bratr byl též členem strany a byl zabit. Za žalobcem chodili policisté, vojáci, žádali, aby jim sděloval informace o své činnosti. Změnil adresu a odjel na východ, ale byl pronásledován i tam. V r. 2007 odjel za známými do Německa na 2 – 3 měsíce, rozhodl se, že tam zůstane, ale obdržel zprávu od manželky, že ji stále obtěžují, přestože se před jeho odjezdem rozvedli, proto se vrátil za rodinou. Opět ho začali obtěžovat policisté, zaplatil tedy 15 000

euro převaděči, zbylých 10 000 měl zaplatit po cestě. V ČR se mu líbilo, převaděči ale volali, že je odvezou do Německa a tak odjeli. Policisté je později vrátili do ČR. Jeho strana se nyní jmenuje Demokratická strana, její vůdce je ve vězení, stranu řídí více osob. On vykonával předvolební agitaci, účastnil se kampaní a mítinků, nakupoval ze stranických peněz různé potřeby pro členy, ty se pak rozdávaly potřebným lidem, tuto práci dělalo mnoho lidí. Byl obviňován, že je členem PKK, měl strach, od konce r. 2007 nechodil do práce. Několikrát přijela v noci policie, ptali se, co pro stranu dělá a že jsou obě strany stejné. Na stanici byl odveden asi 10x, ptali se na bratra, který již nežil, byl obviňován ze spolupráce s povstalci. Měl štěstí, že se mu nic nestalo, někteří na tom byli hůře. Nic na policii nevypověděl, zjistili, že nic neví a byl propuštěn, žádné dokumenty o tom nedostal. V dalším žalobce vypověděl, že jel v r. 2007 do Německa jen na výlet, zjistit, zda-li by tam mohl nějakou dobu být, bydlel u příbuzných. Měl pas a vízum, ale žena mu volala, že ho stále hledají a děti mají strach, tak se vrátil, po příletu v Istanbulu byl odvezen na policejní oddělení, byl dotazován co dělal v Německu, po 4 dnech byl propuštěn. Prý je v databázi a když bude třeba, tak si ho najdou. Byl varován, aby nekontaktoval nikoho z PKK a proto se s nikým nestýkal, povstalci však stejně chodili do vesnice, lidé se báli jich i policie. Manželka nechtěla jet do Německa, manželé byli naoko rozvedeni. Žalobce chtěl rodinu z Německa podporovat, jenže policie ho hledala, nechtěl manželce a dětem působit potíže, proto se vrátil. Od příbuzných se dozvěděl o převaděči, který je odvezl do ČR, situace v azylových táborech je v ČR lepší. Převaděči je odvezli do Brém k příbuzným a ti je po několika dnech dopravili do Oldenburgu do tábora. Po podání žádosti byli přemístěni do Dortmundu, Düsseldorfu, Zonengenu a asi po dvou a půl měsících byli vráceni do ČR. Zde jim vystavila policie 30denní víza a docestovali do tábora. Za hlavní nebezpečí a důvod odjezdu z Turecka žalobce označil své členství v DTP, která je blízká PKK, byl pronásledován a byla tím ohrožena celá rodina. Do Turecka se vrátit nechce, mohl by být uvězněn a tím by trpěla celá rodina, vzali by jim děti. V rámci pohovoru byl žalobce seznámen s podkladovými informacemi a nežádal jejich doplnění.

Po zrušení rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem v Brně pak při jednání soudu dne 30. 8. 2010 žalobce vypověděl, že dosud žádné zlepšení situace v oblasti lidských práv v Turecku nevidí, jeho rozhodujícím důvodem pro odjezd ze země původu bylo to, že je Kurd a že spolupracoval s kurdskými stranami. V Turecku je však v tomto směru situace stále nedobrá, bylo zabito 216 mladých Kurdů, střety stále pokračují. V tureckých věznicích je vězněno 30 000 mladých lidí do 15 let věku a 50 % z nich jsou Kurdové. Kdyby se žalobce vrátil zpět, skončil by stejně, i jeho děti. Strana byla rozpuštěna, 1 700 lidí je ve vězení, další někde po horách, situace se nelepší ani přes všechny sliby vlády. V horách jsou i někteří členové žalobcovy rodiny, nikdo neví, co je s nimi, pokud by se situace zlepšila, rád se vrátí, nežádá nic jiného, než spravedlnost. Před opuštěním vlasti se s manželkou rozvedli a na tomto stavu se nic nezměnilo. Ku Kurdům se v Turecku běžně chovají tak, že v noci pro ně přijedou, odvezou je a nikdo o nich neví. Ankara chce přiblížit lepší pohled na situaci, ale organizace, které se zabývají monitoringem by měly zajet do oblastí, o nichž žalobce hovoří.

Ve správním řízení byl poté proveden s žalobcem pohovor dne 17. 3. 2011, žalobce uvedl, že nebyl v zemi původu spokojený z dříve uvedených důvodů, byl ve straně DTP, která se dnes jmenuje BTP (od r. 2010). Pak utekl na západ Turecka, ani tam však nenašel pomoc a tak musel odjet do zahraničí. Ve městě, kde bydlel, bylo mnoho PKK, je to teroristická organizace, jeho bratr byl jejím členem, v Turecku, když je člen rodiny členem PKK, celá rodina je pod dohledem, proto vždy nad sebou cítil tlak, nebyl spokojený. Ve vesnici, kde bydlel, byli známí zabiti, protože byli členy té organizace, byl i jeho bratr, žalobce sám se cítil v nebezpečí, bál se vrátit domů, dokonce byl 3 – 4 měsíce mimo domov. Aby mohl na západě pracovat, potřebuje od státu doklady a ty nemohl kvůli původu dostat, bydlel asi rok u příbuzných, to bylo před rokem 2000. Mohl to být tak rok 1993 – 1996, není schopen to uvést blíže. Roku 1993 přišlo PKK do vesnice, přišly i bezpečnostní služby státu, tato strana je považována za teroristickou skupinu, proto chodili do rodin v noci, žádali vodu, jídlo. Bratr byl členem, žalobce jim proto samozřejmě pomáhal. Ve dne pak chodila armáda, která zjišťovala, zda-li jim pomáhá, či je sám členem, brala z rodin osoby na výslechy, ale už se také nevracely. Všichni povstalcům pomáhali, žalobce se též cítil zavázán, dával jim jídlo a několikrát jim ukázal cestu, PKK bojovala za nezávislost Kurdů, on je také Kurd. Měl však problém se státem, zákon 68 umožňuje za takovou pomoc až trest odnětí svobody na 12 let. Na výslech byl pozván i strýc a jeho syn, strýc byl 5 měsíců mučen a bratranec zabit, bratr utekl do hor a žalobce na západ. Asi 4x či 5x byl zadržen na 10 – 15 dní, v noci, ti lidé byli ozbrojeni, měli uniformy armády, na hlavách měli kukly. Měl zavázané oči, nic neviděl. Bylo to stále stejné a když vstoupil do strany, ptali se, proč tam vstoupil a proč verbuje lidi do té strany. Když se mu podařilo utéct, tak nocoval v poušti. Na mučení má následky, špatné vzpomínky, byl zadržen i o svátcích. S bratrem byl v kontaktu, nyní neví, kde je, komunikoval i s dalšími členy PKK, ale jen když přišli oni, sám by je nenašel, jsou ukryti. Ta PKK bojovala za nezávislost, ale teroristé to nebyli, to jsou ti, kteří zabíjejí civilisty. Naposledy měl před odjezdem problém v r. 2005, kdy byl členem DTP. Na východě země v Diyarbakiru byla konference pro média, vše probíhalo v kurdštině, policie ty lidi zadržela, byl zadržen i žalobce s kamarádem, asi na 2 dny. Zjistil, že to tak dále nejde, rozhodl se odjet do jiné části země, do Adana k příbuzným, kde pobyl asi rok. Poté našel nějaké lidi, kteří převádějí do zahraničí, připravili pasy a odvezli žalobce do Německa. V té době ještě stále chodili za manželkou, ptali se, kde žalobce je, zdali se stal členem PKK. Proto jí poslal plnou moc a byli rozvedeni. V Adanu nemohl pracovat oficiálně, ale jen v skrytých prostorách, dostával málo peněz, dříve na tom byl dobře, nakupoval a prodával půdu a domy. Když byl v DTP, všichni říkali, že Kurdové umí jen bojovat se zbraněmi, proto se rozhodl stát se členem strany, chtěl pomáhat jen politicky, verbovat ostatní, ale nešlo to, strana byla zakázána. Strana byla založena v r. 2005, v r. 2006 získala 21 míst v parlamentu, to byl vůdce Anket Turk a Aysel Tugluk. Žalobce pracoval ve své obci, ale byl aktivním členem na východě a jihovýchodě země, pomáhal s organizací mítinků a konferencí. Když stát zničil asi 4 miliony vesnic, lidé byli přestěhováni jinam, on chodil do těch opuštěných vesnic, pomáhal zanechaným lidem a dával jim motivaci. Lidé se ptali, proč s nimi stát takto zachází. DTP byla strana Kurdů. Dále žalobce uvedl, že pracoval v továrně na čaj. Členem strany byl v době, kdy byla povolená.

Nyní je v Praze jedna skupina ze Sýrie, ale ta nemá stejné myšlení jako žalobce, nestýká se s nimi. K dotazu, proč se přestěhovali na východ území sdělil žalobce, že tam pobývalo 60 % Kurdů, vesnice byly vyklizené, byl tam klid. K dotazu správního orgánu o možném odstěhování se do klidných oblastí Turecka pak žalobce uvedl, že k tamní práci by potřeboval povolení, že není vyšetřován, ale Kurdové nejsou oblíbeni a práci by nedostal. V České republice by chtěl pracovat, jeho 3 bratři jsou nyní v Mesinu, nemohou najít žádnou práci, sestra utekla do Německa. On se ale vrátit nemůže, byl by zase členem strany, nyní začíná verbovat PKK do hor lidí, musely by jít i jeho děti. V Turecku není šance na zlepšení, děti jsou tam ve vězení, měla by být amnestie pro Kurdy. Ví co zažil a nechce, aby to zažívaly jeho děti. Děti má hodně, jinde již by dávno dostal nějaké rozhodnutí. Na závěr pohovoru byl žalobce seznámen s aktuálními informacemi o situaci v zemi původu, uvedl, že podrobněji se s nimi seznámit nechce, sleduje, co se děje v Turecku, v podkladech stejně není vše pravdivé, v poslední době bylo změněno 28 zákonů, ale ani jeden se netýkal Kurdů, je to vše jen o Turcích.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním

občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud konstatuje, že zásadní žalobní námitkou je nezohlednění všech skutečností, uváděných žalobcem, zejména pak jeho tvrzení o dlouhodobém pronásledování jeho osoby i celé jeho rodiny ze strany ozbrojených složek státu z důvodu jeho členství v politické straně DTP, která v zemi původu hájila kurdské zájmy. Žaloba uvádí, že žalobce byl v zemi původu z uvedeného důvodu opakovaně zadržován a vyslýchán, příslušníci ozbrojených složek ho opakovaně navštěvovali doma a kladli mu otázky, týkající se jeho členství v DTP, přesto, že v té době byla stranou legální. Žalovaný se přitom vypořádal s tímto problémem pouze tím, že veškeré aktivity ozbrojených složek státu původu souvisely vždy s aktivitami bratra žalobce, bojovníka zakázané politické strany PKK a možnými kontakty samotného žalobce na tuto stranu a toto považoval za legitimní. Dále pak doplnění žaloby odkazuje na jednotlivé výroky žalobce, v nichž označil za svůj problém v zemi původu své členství ve straně DTP. Upozorňuje i na to, že pokud by zájem o žalobce z důvodu příslušnosti bratra k PKK měl být důvodem pronásledování, nelze takový důvod považovat bez dalšího za legitimní. V žalobě je konkrétně namítán důvod naplnění podmínek ust. § 12 písm. a) i b) a ust. § 14a) zákona o azylu v případě žalobce.

Soud po přezkoumání a projednání věci a seznámení se s odůvodněním žalovaného v napadeném rozhodnutí však nemůže s výtkami žaloby souhlasit. Předně soud upozorňuje na skutečnost, že popis všech žalobcových výpovědí je v rozhodnutí správního orgánu dle názoru soudu vcelku velmi pečlivě zaznamenán, a to na str. 1 – 4 a to nejen problémů, které měl žalobce s tím, že jeho bratr byl členem povstalecké PKK a s tím, že žalobce sám tomuto uskupení vcelku aktivně pomáhal, ale je popsáno i to, co žalobce vypověděl s ohledem na své členství v DTP v celém průběhu správních řízení. Dle přesvědčení soudu pak napadené rozhodnutí žalovaného velmi seriózně a logicky zejména na str. 6 svého rozhodnutí hodnotí vývoj stran, které se věnovaly v Turecku v době rozhodné kurdským zájmům a na vývoji tohoto hnutí dokazuje, že strana DTP byla po určitou dobu stranou legální s představiteli v republikovém parlamentu, v prosinci 2009 však byla ústavním soudem zrušena a někteří členové byli i soudně stíháni, ne však pouze pro své členství, ale proto, že byli obviněni ze spolupráce a z podpory či propagace teroristické organizace, a to PKK. Toto uskupení je přitom jak Tureckem, tak EU, konečně i USA, považováno za teroristickou organizaci. Soud je přesvědčen, že na základě takto podaného rozboru vnitřní situace v Turecku je správním orgánem velmi seriózně osvětleno, jaké případné problémy mohly plynout z členství v uvedené straně i žalobci samotnému, když on se nijak netajil ani se svojí aktivní podporou členů PKK a s pomocí jim poskytovanou. V tomto světle pak soud nemůže jinak, než považovat žalobní námitky za vcelku bezpředmětné. Správní orgán zde i logicky osvětluje, že k zákazu strany došlo proto, že byla prokázána její spolupráce a vazba na PKK, když dle tureckého zákonodárství, a zde zdůrazňuje, že i dle zákonodárství řady mnoha demokratických zemí, je podpora, spolupráce a propagace teroristické organizace zakázána. Žalobce se s takovým jednáním netajil a dle přesvědčení soudu podle jeho výpovědi nelze usoudit, jakým dílem snad měly složky státu zájem na jeho osobě z důvodu jeho členství ve straně DTP či z důvodu jeho pomoci a podpory PKK. Takový rozbor dle přesvědčení soudu ani nelze seriózně učinit. Soud však pokládá za prokázané, že žalobce vyvíjel v zemi původu činnost, která mohla u ozbrojených složek státu vyvolat zájem o jeho osobu a z výše uvedených důvodů musí dát soud za pravdu žalovanému, že takový zájem pak byl logicky legitimní. Pokud by takovou činnost vyvíjel žalobce v kterémkoliv demokratickém státě na světě, jistě by zájem státních orgánů též nemohl vyloučit. Sám uvedl, že bojovníci PKK přicházeli do vesnice, žádali pomoc a sám jim vždy vyhověl, ukazoval jim i cestu, je tedy patrné, že bezpečnostní složky státu měly o jeho osobu zájem oprávněně. Konečně, žalobce sám v doplňujícím pohovoru označil organizaci PKK za teroristickou, zcela jistě si byl těchto skutečností vědom. Jeho námitky tak nelze označit jinak, než za zcela účelové. Správní orgán konečně i podrobně na str. 7 svého rozhodnutí zdůvodnil svůj závěr o možném vcelku bezproblémovém přesídlení žalobce i s rodinou do jiné části Turecka, kde konečně žijí prakticky 2/3 kurdské populace a kde by měl seriózní možnost hájit kurdské zájmy angažovaností ve straně BDP, která byla v září 2010 pozvána jako zástupce kurdské menšiny k rozhovorům s vládou a která požaduje zastavení vojenských operací na kurdsém území, demokratickou autonomii a více kulturních práv jako např. vyučování v kurdštině na školách apod., tedy cíle, které označil i sám žalobce jako své, když uváděl, že

nechce, aby se bojovalo a umírali civilisté, ale chce dokázat, že kurdské zájmy je možné prosazovat i cestou mírovou. Soud je přesvědčen, že v dané věci dospěl správní orgán po zvážení všech skutečností, tedy žalobcem uvedených v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v pohovorech, při jednání soudu dne 30. 8. 2010 a též všech informací, které těžil z objektivních a aktuálních podkladů, citovaných na str. 5 svého rozhodnutí, ku správným, logickým a seriózně odůvodněným závěrům, že žalobce nesplňuje podmínky azylově relevantního pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Pokud pak bylo namítáno naplnění ust. § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu, že žalobce je kurdské národnosti a měl důvodný strach z pronásledování z tohoto důvodu i z důvodu zastávání určitých politických názorů ve státě svého občanství, soud plně odkazuje na odůvodnění žalovaného na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Zde se správní orgán zabýval postavením Kurdů v Turecku, nesporně, že v minulých letech bylo složité v mnoha směrech, nicméně objektivně popisuje na základě studia podkladů rozvoj v řešení legitimních požadavků Kurdů a komplexním programem pozvednutí jihovýchodní části území. Uvádí, že s ohledem na kritéria pro přiznání postavení uprchlíka, vydaná v r. 1979 úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v mnoha společnostech stále existují rozdíly v nakládání s různými skupinami osob, ti, jimž se dostává v důsledku takových rozdílů méně příznivého zacházení nejsou však ještě nutně obětmi pronásledování. Správní orgán pak uzavřel, že z důvodu své národnosti žalobce nebyl azylově relevantně pronásledován a vyjádřil se i k žalobcem uváděné nutnosti povolení pro legální zaměstnání. Soud se se závěry žalovaného v tomto směru ztotožňuje, též uzavírá, že neshledal důvodné obavy z pronásledování z důvodu národnosti v případě žalobcem popsaných problémů. Pokud se týče obdobných obav z důvodu zastávání určitých politických názorů, soud je přesvědčen, že shora uvedené skutečnosti již tuto otázku dostatečně objasňují. Naplnění ust. § 13 a § 14 zákona o azylu žalobce nesporně, proto soud pouze na okraj podotýká, že podmínky ust. § 13 naplněny nejsou a k výroku o neudělení azylu z důvodů humanitárního charakteru měl správní orgán podklady v dostatečném rozsahu i obsahu.

Na str. 10 svého rozhodnutí se správní orgán zabývá podmínkami naplnění ust. § 14a) zákona o azylu a cituje podkladové zprávy, které hodnotil za účelem zjištění, zda případně není žadatel ohrožen azylově relevantní vážnou újmou pro případ návratu do země původu. Jednak uvádí, že žalobce opustil vlast legálně, bez problémů a tedy není důvodné se domnívat, že by se nemohl do vlasti opět legálně vrátit, když obecně vrátivším se neúspěšným žadatelům o azyl v zahraničí po návratu v Turecku žádný postih nehrozí – jak informují podkladové zprávy. Turecké bezpečnostní síly po žalobci nepátraly, nebyl objektem policejního či soudního vyšetřování, na většině území je bezpečnostní situace stabilní a žalovaný tak usoudil, že s ohledem na popsanou situaci není žalobce ohrožen pro případ návratu ve smyslu zákonného naplnění podmínek ust. § 14a) a zde upravených případů hrozby vážné újmy. Dále soud konstatuje, že s ohledem na již judikovanou situaci zkoumání možného bezpečného přesídlení žalobce v rámci země původu posoudil i všechna čtyři kritéria, která jsou v takovém případě potřebná co do tamní situace zkoumat,

má-li soud vyslovit, že navrácení žadatele o azyl v souvislosti s jeho možným přesídlením do jiné části země je bezpečné, tedy v návaznosti na čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES). Jako první požadavek se jeví dostupnost takového území pro žadatele a zde soud konstatuje, že s ohledem na to, že na takovém území již žalobce dříve pobýval u příbuzných a žalovaný vcelku seriózně popsal i možnost dostupnosti pobývání žalobce např. ve velkých městech Turecka, kde je situace poklidná, soud je přesvědčen, že tato podmínka je bez dalšího v případě žalobce naplněna. Návrat do Turecka do naznačených míst je pro žalobce zcela jistě, s ohledem na výše uvedené skutečnosti a popis tamní situace na čl. 4 a 7 napadeného rozhodnutí účinným řešením problémů, které popisoval, čímž je seriózně řešen i druhý bod cit. požadavku. Navrácení do původní oblasti žadatelé nehrozí, žádný podklad nic podobného neuvádí a ani sám žalobce nezmínil, že by případně taková situace hrozila, pouze matka jeho dětí uvedla, že tam, kde bydleli, je její domov, nicméně taková situace je sice pochopitelná, ale jistě nenaplnuje pro případ jakéhokoli ohrožení rodiny důvod pro nerealizaci usídlení v jiné části země. Jako poslední kritérium pak je potřebné zkoumat, zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv a zde soud plně odkazuje na celou situaci, kterou popsal správní orgán velice pečlivě a podrobně na str. 7 – 12 svého rozhodnutí a z tohoto odůvodnění rozboru celkové situace v Turecku je zcela patrné, že taková situace je beze zbytku naplněna.

V ust. § 14b) zákona o azylu je pak popsán možný důvod pro udělení doplňkové ochrany v případě zvláštního zřetele hodném za účelem sloučení rodiny a zde soud připomíná, že současně s případem žalobce došlo k projednání žalob jeho životní partnerky a jejich nezletilých dětí, žaloby byly zamítnuty a důvod pro aplikaci ust. § 14b) zákona o azylu tak naplněn není bez dalšího. Po výše uvedených zjištěních a přezkoumání celé věci pak dospěl soud k závěru, že žalobu nelze posoudit jako důvodnou, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval, o odměně soudem ustanoveného právního zástupce žalobce soud rozhodl samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. června 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně